

Arrest

nr. 162 406 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II Kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn een versnelde behandeling te verkrijgen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer 184 339, op 28 januari 2016 werd ingediend tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 houdende enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en anderzijds een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016 om 11u..

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Catherine GYSELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Zij werd op 15 juli 2015 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en op 16 juli 2015 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 15 september 2015 werd zij andermaal in illegaal verblijf aangetroffen. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op diezelfde dag werd de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis uit hoofde van mededaderschap, inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming-deelname.

Op 16 december 2015 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve voor wat betreft een jaar gevangenisstraf uit hoofde van mededaderschap, inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming-deelname.

Op 13 januari 2016 werd door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij ook een beslissing houdende een inreisverbod van acht jaar ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 28 januari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissingen van 13 januari 2016.

De verzoekende partij vraagt dat de Raad, bij uiterst dringende noodzakelijkheid om bij wege van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), zo snel mogelijk uitspraak te doen over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 13 januari 2016 houdende enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en anderzijds een inreisverbod, dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer 184 339, op 28 januari 2016 werd ingediend.

2.1. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...)”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen. "

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. "

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend. "

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:
1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan. "

Artikel 48 van het PR RvV bepaalt als volgt:

"Indien de indiener van een vordering tot schorsing ook uiterst dringende voorlopige maatregelen vordert, is artikel 44, eerste en tweede lid, van toepassing op zijn verzoek. Artikel 46 is er niet op van toepassing.

Voor het overige verloopt de procedure overeenkomstig artikel 43, §§ 2 en 3. "

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Aan de volgende cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);

4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen {cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516}.

Niets belet een verzoeker om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.\ RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

2.3. Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

In haar vordering tot het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen laat de verzoekende partij na uitdrukkelijk uiteen te zetten wat volgens haar het uiterst dringend karakter van de vordering inhoudt. Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat de verzoekende partij aangeeft "dat de voorlopige maatregelen echter noodzakelijk zijn om de belangen van de verzoeker veilig te stellen. Er staat immers een repatriëring gepland op 20 februari 2016, reden waarom verzoeker bij voorlopige maatregel vraagt het verzoek tot schorsing bij voorrang te behandelen minstens de repatriëring op te schorten tot na verder onderzoek door de dienst Vreemdelingenzaken."

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen het uiterst dringend karakter.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij verkeerdelijk de toepassing van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet vraagt, gezien zij verzoekt om een reeds eerder ingediende vordering tot schorsing versneld te behandelen. In wezen vraagt zij aldus dat er toepassing zou worden gemaakt van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds bij beslissing van 13 januari 2016 werd vastgehouden. Het thans bestreden bevel van 13 januari 2016 betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de

tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ § 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)”

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot

het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt zich niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien is op 20 februari 2016, te verhinderen.

Te dezen is de verzoekende partij op 14 januari 2016 in kennis gesteld van de bestreden beslissingen. Op dat ogenblik werd de verzoekende partij strafrechtelijk vastgehouden. Op 22 januari 2016 werd de verzoekende partij, blijkens de stukken van het administratief dossier, overgebracht naar een gesloten opvangcentrum.

Hieruit blijkt duidelijk dat de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel op het ogenblik van de ter kennisgeving ervan reeds imminent was en deze maatregel niet na het indienen van de gewone schorsingsvordering plots imminent is geworden. De verzoekende partij wist op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen dat een repatriëring nakend was, temeer de eerste beslissing in haar hoofding duidelijk maakte dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering. Ondanks het feit dat de verzoekende partij reeds van haar vrijheid was beroofd en het haar duidelijk was dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering dient de verzoekende partij tegen deze beslissingen op 28 januari 2016 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk na de kennisgeving van de bestreden beslissing een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven, hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (nog) niet werd vastgehouden op een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, doch in de gevangenis zat, doet hieraan geen afbreuk.

Ter terechtzitting voert de raadsman van de verzoekende partij aan dat zij niet eerder een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen omdat zij pas laat werd geraadpleegd door de verzoekende partij, dit is na het verstrijken van de termijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Aldus beroept de raadsman van de verzoekende partij zich op overmacht. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen contact kon nemen met een advocaat teneinde een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen binnen de vijf dagen na de betekening van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de huidige raadsman pas laat werd geconsulteerd kan niet als overmacht worden beschouwd.

De verzoekende partij zet *in casu* niet concreet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen op het ogenblik dat het duidelijk was dat zij werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

Het feit dat de verzoekende partij pas later vernomen heeft dat zij op 20 februari 2016 zou worden gerepatriëerd, impliceert ook geenszins dat de verzoekster op 13 januari 2016 niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Door op 28 januari 2016, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens op kort voor de repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen, heeft de verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. De verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd Koninklijk besluit van 21 december 2006. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J. CAMU